

Do Wielebnego Duchowieństwa i Wiernych dyecezyi.

Doszła Nas właśnie, gdy odbywamy kanoniczną wizytę w dekanacie Wadowickim, przerażająca wiadomość o skrytobójczem morderstwie, dokonaniem na Osobie Najdostojniejszej Monarchini Naszej, Cesarzowej Elżbiety.

Straszny ten wypadek, będący wymownym dowodem zupełnego zdziczenia obyczajów i zaniku poczucia samego nawet prawa natury, a smutnym owocem odstępstwa od Boga i Kościoła, na jakie niestety patrzymy w naszych czasach, przerazić i poruszyć musi do głębi każdego, kto z myślą wnika w jego znaczenie i czuje sercem człowieka.

Straszny ten wypadek, którym spodobało się Panu Bogu nawiedzić Najdostojniejszego Monarchę naszego, głęboką boleścią przejmując serca wszystkich Jego poddanych. Nasz naród, będący szczególnym przedmiotem Jego sprawiedliwej i miłościwej opieki i troski, tem silniej odczuwać musi i odczuwa ogrom tego ciosu, im głębszą żywi wdzięczność ku Wspaniałomyślnemu i Najukochańszemu Władcy swojemu.

I cóż nam czynić wypada, aby przynieść ulgę zboląlemu sercu naszego Najdostojniejszego i Najdroższego Monarchy, w tak wielkiem Jego cierpieniu? Oto pełni najżywszego współczucia zwróćmy się wszyscy do Pana Zastępów z pokorną prośbą, aby w tem ciężkiem nawiedzeniu raczył stać się dla Niego źródłem prawdziwej pociechy, aby dodał Mu sił i mocy do chrześcijańskiego zniesienia tego krzyża, a duszę ś. p. Cesarzowej Elżbiety przyjąć raczył do przybytków wiecznego pokoju i szczęścia.

Po powrocie do rezydencyi Naszej w Krakowie odprawimy tamże dnia 16 b. m. żałobne nabożeństwo za spokój duszy ś. p. Cesarzowej, a niniejszem polecamy Wielebnym Rządcom wszystkich kościołów parafialnych i filialnych dyecezyi Naszej, aby w sobotę dnia 17 września b. r. urządzili w swoich kościołach jak najuroczystsze żałobne nabożeństwo, a mianowicie odśpiewali jeden Nokturn *cum Laudibus* i Mszę św. z konduktem przy katafalku.

Nabożeństwo to należy zapowiedzieć wiernym i zawiadomić o niem w sposób właściwy miejscowe władze rządowe, szkolne i autonomiczne.

Dano w Choczni, w czasie kanonicznej wizyty, dnia 12 września 1898 r.

† *Jan,*
Książę-Biskup.

On the History of the Polish Language

The history of the Polish language is a subject of great interest and importance. It is a language that has survived through centuries of adversity and has managed to maintain its unique character and structure. The Polish language is a member of the Slavic language family and is spoken by over 40 million people in Poland and neighboring countries.

The Polish language has a rich history that dates back to the early centuries of the Christian era. It is believed that the Polish language was first written down in the 10th century. The earliest known Polish text is the Ośmioro Świętych, a collection of eight prayers that were written in the Polish language.

Over the centuries, the Polish language has evolved and changed. It has absorbed many loanwords from other languages, particularly from Latin, German, and French. Despite these influences, however, the Polish language has remained a distinct and recognizable entity.

The Polish language has also played a significant role in the development of Polish literature and culture. Many of the great Polish writers and poets have written in their native language, and their works have helped to shape the national identity of Poland.

Today, the Polish language continues to be an important part of Polish life. It is a language of pride and honor for the Polish people, and it is a language that has stood the test of time. The history of the Polish language is a testament to the resilience and vitality of this remarkable language.

Włodzisław